

ԱՆԿԱՐԵԼԻՆ ԿԱՐԵԼԻ ԴԱՐՉՆԵԼ

Մօտիկ անցեալին, իւրաքանչիւր հայ թերթ, հանդէս կամ տարեգիրք հայագիտական էջերու բաժին մը կ'ունենար: Հայ Մշակոյթին ընդարձակ անդաստանէն ներս հայագիտութեան ծառայող կար բազմութիւն մը, ընդհանրապէս բաղկացած մեծահոշակ վարժարաններու շրջանաւարտներէ:

Նախապէս՝ հայ մտաւորական ընտրանին էր որ ինքզինք կը պարտադրէր ընթերցասէր հասարակութեան՝ հայ մամուլին ընդմէջէն: Այսօր՝ հայ զանգուածներն են, որ իրենց ճաշակը կը պարտադրեն ընտրանիին: Արդարեւ, վերջին շրջանին լոյս տեսնող հայ մամուլը, մին միւսէն գեղատիպ ձեւաւորումով, կը ձգտի գոհացում տալ զանգուածներուն ճաշակին: Ասիկա ընկերային յեղաշրջումի հետեւանքը նկատուելու է, միանգամայն՝ չափաստիճանը մեր վարժարաններէն ներս հայագիտական ներկայ մակարդակին, ինչպէս նաեւ արտայայտումը ներկայ հայ ընթերցասէր հասարակութեան գեղարուեստական ճաշակին:

Այսօր հայագիտական աշխատասիրութիւններու հրատարակութիւնը քանի մը մասնագիտացած հանդէսներու վերապահուած է: Ասիկա բնական երեւոյթ նկատուելու է, սակայն հարցը այն է, թէ ներկայիս հայագիտական հետազօտական հանդէսներուն թիւը եւ յաճախականութիւնը զգալիօրէն նուազած են: Բանասիրական թէ՛ հրատարակութիւնները կը նահանջեն եւ թէ՛ զանոնք ընթերցողներուն թիւը:

Բանասիրական մամուլը այսօր տագնապի մէջ է, սակայն ո՛չ Բանասիրութիւնը: Անոր պահպանումը հայագիտական հրատարակութիւն-

ներուն ազգային առաքելութիւնն է:

Եթէ հրատարակիչ մարմինները չշարունակեն գիտակից մնալ եւ պահանջուած զոհողութիւնները ստանձնել, անոնք եւս հրապարակէն պիտի անհետանան: Միայն Հաստատութիւններ կրնան հայագիտական մամուլ մը պահպանել այսօր:

Հայկազեան Հայագիտական Հանդէսի այս ԺԷ. հատորը փաստն է, թէ Սփիւքի մէջ տակաւին գիտակից պատասխանատուներ պատնէշի վրայ են, որոնք գիտեն զնահատել Հայ Մշակոյթը, վառ պահել անոր ջահը բանասիրութեան անդաստանէն ներս:

Հայկազեան Հայագիտական Հանդէսը ինքնատիպ երեւոյթ է, որովհետեւ ան ո՛չ միայն Սփիւքի միակ հայ Լամաւսարանին հրատարակութիւնն է, այլեւ միանգամայն իբրեւ առանցք կը ծառայէ Հայաստանի եւ Սփիւքի մտաւորականներուն, հաւասարապէս տեղ տալով անոնց աշխատասիրութիւններուն:

Հանդէսին պատասխանատու Մարմինները, համոզուած են թէ Մշակոյթ մը եթէ հայրենիք ունի, սակայն նոյն ազգին ծոցին մէջ ուրիշ սահմանափակում չունի:

Իրենց այս հաստատ համոզումին կառչած մնալու համար, **Հանդէսի** պատասխանատու Մարմինները անկարելին պիտի դարձնեն կարելի:

Պատի՛ւ հայ Գիրին անշահախնդիր Մշակներուն...:

ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ ԿԱԶՄ

Դոկտ. Արշալոյս Հ. Թովալեան

✠ Լեւոն Վարդան

Ժիրայր Դանիէլեան

Անդրանիկ Տագէսեան

ՊԱՏԱՍԽԱՆԱՏՈՒ ԽՄԲԱԳԻՐ

Հայր Անդրանիկ Վրդ. Կռանեան

TO MAKE THE IMPOSSIBLE POSSIBLE

Until recently every Armenian newspaper, periodical or yearbook had an Armenological section in its pages. There were many in the garden of Armenian culture who served Armenology. These were usually graduates of renowned schools.

In the past it was the cream of Armenian scholars who led the readers of Armenian newspapers. Today it is the Armenian masses that impose their taste on those scholars. In fact contemporary Armenian newspapers, each surpassing the other in its beautiful design, aim to satisfy the taste of the masses. This should be considered the result of a social revolution, as well as a barometer of the level of Armenology in our schools and a reflection of the artistic taste of the current Armenian reader.

Today the publication of Armenological research material is reserved to a few specialized periodicals. This should be seen as a natural phenomenon, with the number of Armenological research periodicals and their frequency of publication having been significantly decreased. Both the philological publications and the number of their readers are shrinking.

Currently there is a crisis in philological periodicals, but not in philology. Preservation of philology is the national mission of Armenological publications. If the publishing authorities do not continue to be aware of

the problem and to commit themselves to the necessary sacrifices, these publications will disappear as well. Today only institutions can maintain an Armenological periodical.

The seventeenth volume of the *Haigazian Armenological Review* is proof that in the Diaspora there are still people in positions of responsibility who appreciate Armenian culture, and keep the torch of philology lit.

The *Haigazian Armenological Review* is a unique phenomenon because it is the Diaspora's only Armenian university publication and serves as a link between the scholars of Armenia and the Diaspora, giving equal opportunities to both. Those in charge of the *Review* are convinced that a culture which has a fatherland does not have any barriers within its nation.

Attached solidly to their conviction, those responsible for the *Review* will reverse the trend and make the impossible possible.

With due respect to the concerned promoters of Armenian scholarship...

EDITORIAL STAFF

EDITORIAL STAFF

Dr. Arshalouys H. Topalian

✠ Levon Vartan

Jirair Tanielian

Antranik Dakessian

EDITOR-IN-CHIEF

Father Antranik Granian